

Arrest

nr. 146 030 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2013 waarbij de vraag tot inschrijving in de gemeente niet wordt ingewilligd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker was in het bezit van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister, geldig tot 14 september 2012.

1.2. Ingevolge zijn verblijf in de gevangenis werd verzoeker op 13 februari 2009 geschrapt uit het vreemdelingenregister.

1.3. Op 21 mei 2013 verzocht verzoeker om zijn herinschrijving.

1.4. Op 26 juni 2013 werd dit verzoek geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Deze vreemdeling heeft op gevraagd om terug ingeschreven te worden in uw gemeente.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Op het ogenblik van zijn aanvraag was hij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning. Betrokkene was laatst in het bezit van een geldig verblijfsdocument tot 14.09.2012 (attest van immatriculatie). Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.

Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden.

Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht. Hij licht het middel in de synthesesamenvatting als volgt toe:

“In voormelde nota stelt verwerende partij m.b.t. tot het door verzoeker aangehaalde eerste middel, nl de schending van de motiveringsplicht, dat in casu aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan is.

Verwerende partij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis heeft van kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoeker in rechte beschikte.

Het voormelde klopt echter niet.

In casu heeft verzoeker opnieuw de tekst van de bestreden beslissing aan :

“ Deze vreemdeling heeft op gevraagd om terug ingeschreven te worden in Uw gemeente.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Op het ogenblik van zijn aanvraag was hij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning. Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd. Wettelijke basis : art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdelingen die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07.08.1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig art.9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijke Besluit.

Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden. “

Vooraleerst vermeldt de bestreden beslissing niet de datum waarop verzoeker een aanvraag deed bij de Stad Brussel teneinde aldaar ingeschreven te worden.

Daarenboven beperkt verwerende partij zich in haar motivering tot het stellen dat zij in haar beslissing rekening heeft gehouden met alle relevante elementen in het dossier van verzoeker én met de documenten die door verzoeker werden voorgelegd.

Verzoeker heeft er het raden naar wat die relevante elementen zouden kunnen zijn.

Als zodanig kan verzoeker onmogelijk op een gepaste manier verweer voeren tegen de bestreden beslissing gezien de elementen op basis waarvan de beslissing werd genomen hem niet werden meegedeeld.

Elke rechtshandeling met individuele strekking (in casu de bestreden beslissing) moet zowel materieel als formeel gemotiveerd zijn (VANDE LANOTTE, J., DUJARDIN, J., Basisbeginselen Publiekrecht, Brugge, Die Keure, 2004, 225).

De Raad van State spreekt in dit licht over een eis van interne legaliteit (materiële motiveringsplicht) en een eis van externe legaliteit (formele motiveringsplicht) (RvS 10.07.1990, nr. 35.443).

In casu wordt de formele motiveringsplicht geschonden.

De formele motiveringsplicht of de eis van externe legaliteit veronderstelt het veruitwendigen van de motieven.

De formele motiveringsplicht volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De administratieve overheid wordt verplicht in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn.

Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat “de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen” (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

In casu is dit duidelijk niet het geval.”

2.1.2. Verzoeker voert, na een theoretische uiteenzetting, in concreto aan dat de bestreden beslissing niet vermeldt op welke datum hij gevraagd heeft om ingeschreven te worden in de bevolkingsregisters. Hoewel deze opmerking terecht is, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont hierdoor in zijn belangen te zijn geschaad, noch dat hiermee een substantiële vormvereiste geschonden zou zijn dat de wettigheid van de bestreden beslissing aantast. Verzoeker kan in alle redelijkheid immers geacht worden zelf te weten wanneer hij de aanvraag heeft ingediend, bovendien kan dit gegeven worden teruggevonden in de gegevens van het administratief dossier. In haar nota geeft de verwerende partij aan dat dit 21 mei 2013 zou zijn. Dit wordt door verzoeker in de synthesesamenvatting niet betwist. Verder merkt de Raad op dat verzoeker het determinerend motief van de bestreden beslissing, namelijk dat hij, op het ogenblik dat zijn aanvraag tot herinschrijving werd ingediend, niet meer in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning, niet betwist. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing melding maakt van “alle relevante elementen” zonder aan te duiden wat deze relevante elementen dan wel zouden zijn, wijst de Raad er op dat er daarnaast ook wordt verwezen naar de documenten die verzoeker zelf heeft neergelegd. Waar verzoeker aanvoert dat hij “er het raden naar” heeft wat die relevante elementen zouden kunnen zijn, merkt de Raad op dat in alle redelijkheid kan worden verwacht dat verzoeker kennis heeft van de elementen die hij zelf ter staving van zijn aanvraag heeft aangevoerd. Verzoeker verwijst weliswaar in abstracto terecht naar het feit dat de zogenaamde relevante elementen niet vernoemd in de bestreden beslissing, doch het komt hem toe aan te duiden welke elementen ter staving van zijn aanvraag door het bestuur ten onrechte niet in overweging werden genomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 19 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 1

Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

[...]

§ 2

De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

[...]”

Artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

–bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

–zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1°vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2°bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3°zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4

De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5

De vreemdeling³, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6

De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7

De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Verzoeker betwist niet dat hij op het ogenblik van zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden, geen houder meer was van een geldige Belgische verblijfsvergunning. Verzoeker voert niet aan met welke andere "relevante elementen in zijn dossier" rekening had moeten worden gehouden.

Daarnaast vermeldt de bestreden beslissing dat verzoeker de mogelijkheid heeft om een verzoek in te dienen overeenkomstig "artikel 9, alinea 3" (sic; bedoeld wordt artikel 9bis) van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vermeldt aldus duidelijk de feiten die er aan ten grondslag liggen en de rechtsregel die werd toegepast. Deze motieven worden door verzoeker niet betwist. Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het middel in de synthesesamenvatting toe als volgt:

"Wat betreft het door verzoeker aangehaalde tweede middel, nl. de schending van het zorgvuldigheidsprincipe haalt verwerende partij aan dat het in casu louter gaat om een materiële vergissing en dat als zodanig het zorgvuldigheidsprincipe niet werd geschonden.

Het voormelde klopt niet :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij schendt door haar beslissing wel degelijk het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In casu maakt de bestreden beslissing gewag van een geldig verblijfsdocument waarover verzoeker beschikte (geldig tot 14.09.2012), nl een attest van immatriculatie.

Echter was verzoeker niet in het bezit van een attest van immatriculatie maar van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Het voormelde wordt bevestigd in de bijlage 37 (attest van afneming) dat verzoeker op 17.12.2013 ontving van de Stad Antwerpen (stuk 9).

In voormeld attest wordt duidelijk vermeld dat verzoeker zijn identiteitskaart voor vreemdelingen werd afgenomen. Verzoeker bevestigt dan ook formeel dat hij inderdaad in het bezit was van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig voor 5 jaar.

Als zodanig vergist verwerende partij zich en neemt zij een beslissing op basis van het feit dat verzoeker over een immatriculatieattest beschikte, terwijl verzoeker in se in het bezit was van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Een attest van immatriculatie impliceert en tijdelijk verblijf, met inschrijving in het vreemdelingenregister.

Een identiteitskaart voor vreemdelingen heeft betrekking op een onbeperkt en onvoorwaardelijk verblijfsrecht in België.

Verwerende partij heeft bij het nemen van haar beslissing geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker over een identiteitskaart voor vreemdelingen beschikte.”

2.2.2. Verzoeker voert aan dat hij over een identiteitskaart voor vreemdelingen beschikte geldig voor vijf jaar en geen attest van immatriculatie zoals verkeerdelijk in de bestreden beslissing wordt vermeld. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing foutief melding maakte van een attest van immatriculatie in plaats van een verblijfskaart voor vreemdelingen en hij aldus terecht aanvoert dat de bestreden beslissing wel bijzonder onzorgvuldig werd opgesteld, toont hij niet aan dat hij hierdoor in zijn belangen werd geschaad. Het determinerend motief van de bestreden beslissing is gelegen in het feit dat zijn verblijfsrecht is verstreken op het ogenblik dat de aanvraag om herinschrijving werd ingediend. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist. Zelfs indien wordt aangenomen dat, zoals hij terecht aanvoert, verzoeker beschikte over een identiteitskaart voor vreemdelingen, leidt dit niet tot de vaststelling dat de bestreden beslissing artikel 19 van de vreemdelingenwet onjuist heeft toegepast. Uit het administratieve dossier blijkt dat de identiteitskaart voor vreemdelingen immers wel degelijk was verstreken op 12 september 2012, zodat ook in dit geval moest worden vastgesteld dat de aanvraag om inschrijving, ingediend op 21 mei 2013, moest worden geweigerd. Verzoeker heeft geen belang bij het aanvoeren van het middel, zodat het onontvankelijk is.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij licht in de synthesesamenvatting toe:

“M.b.t. het derde voor verzoeker aangehaalde middel, nl. de schending van het redelijkheidsbeginsel stelt verwerende partij dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Verwerende partij haalt hieromtrent een arrest van Uw Raad aan dd. 17.03.2007, nr. 24.638.

In casu verwijst verzoeker naar het eerste middel dat door hem wordt ingeroepen, nl. de schending van de formele motivering.

Het weze benadrukt dat verzoeker zelf in casu geen kennis heeft kunnen nemen van de motieven gezien deze niet in de bestreden beslissing vermeldt staan.

Verwerende partij daarentegen heeft de belangen die bij de beslissing gemoeid zijn niet tegen elkaar afgewogen.

Verzoeker verblijft sedert 1987 (!) in België. Zijn sociale en economische belangen zijn in België gevestigd. Daarenboven heeft verzoeker na 27 jaar geen banden meer met zijn thuisland.

Het is opportuun dat verzoeker opnieuw een legaal verblijf in België verwerft. Gezien verwerende partij de opdracht heeft gegeven aan de Stad Brussel om verzoeker niet in te schrijven, is verzoeker thans zonder vaste (hoofd) verblijfplaats.

Het voormelde impliceert rechtsonzekerheid in hoofde van verzoeker die juist gezien zijn sociaal-medische situatie nood heeft aan een vaste verblijfplaats.”

2.3.2. In de mate verzoeker aanvoert dat gebruik werd gemaakt van een discretionaire bevoegdheid, kan dit niet worden bijgetreden. Artikel 19 van de vreemdelingenwet juncto artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt immers duidelijk dat de vraag om herinschrijving dient te worden ingediend op een ogenblik dat de betrokkene tot verblijf gemachtigd is. Het bestuur blijkt hier niet over een appreciatiemarge te beschikken. Het redelijkheidsbeginsel kan ook niet in de weg staan met toepassing van een duidelijke wetbepaling. Verder verwijst verzoeker naar de uiteenzetting onder zijn eerste middel. De Raad verwijst aldus naar het antwoord op dit middel. In de mate verzoeker aanvoert dat zijn belangen in België liggen waar hij 27 jaar zou hebben verbleven, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing melding maakt van het feit dat verzoeker een aanvraag kan indienen op grond van "artikel 9, alinea 3" (bedoeld wordt: artikel 9bis) van de vreemdelingenwet. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT